

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

OKTAVIJA NEZNANEGA AVTORJA
GRADIVO ZA MEDIJE

Sinopsis

Neznani avtor je v *Oktaviji* dramatisiral osrednje politične dogodke leta 62, o katerih poročajo tudi Tacit, Svetonij in Kasij Dion: Neronova ločitev od adoptivne sestre in žene Oktavije, poroka z nosečo ljubico Popejo Sabino, ljudski nemiri in izgon Oktavije. Primerjava z zgodovinskimi viri pokaže na nekaj nedoslednosti, ki pa se izkažejo za nujne dramaturške prijeme. A mnogo bolj od primerjanja dejstev je zanimiv prikaz oseb v primerjavi s pričakovanjem oziroma z zgodovinskimi viri.

Popeja Sabina, Tacit jo prikazuje kot motor vsega zla, ki hujska k umoru Agripine, k ločitvi od *Oktavije* ter njeni usmrtitvi in ima vse, razen poštenosti, je v *Oktaviji* prikazana v mehkejši luči in vzbuja celo sočutje; sploh v luči prihodnjih dogodkov — smrt moža in sina, smrt komaj rojene deklice in na koncu njena smrt, ko jo nosečo obrca Neron — ki jih delno napovedo sanje, te pa popolnoma napačno interpretira dovilja. K takšni sliki pripomore tudi simetrična struktura drame, ki ponuja vzporejanje tega prizora s prizorom Oktavija—dovilja, ki smo mu priča ob zori prvega dne; obe postaneta predvsem Neronovi žrtvi.

Podobno nepričakovan je tudi portret Agripine, kot izzveni v zadnjih verzih njenega monologa, v katerem je sicer prikazana kot maščevalna in morilska ženska. Njena dikcija sprva spominja na dikcijo Senekovih likov Medeje in Klitajmnestre, ki ju pred dejanjem umora razdvajajo čustva, na eni strani bes, na drugi ljubezen. A samozaničevanje, s katerim zaključí Agripinin monolog avtor *Oktavije*, ni značilno za nobenega od modelov in poskrbi za zanimiv dramaturški obrat: maščevalna Furija z baklo v rokah, ki se dvigne iz Tartara, se vanj vrne kot skrušena, pomilovanja vredna mati.

